

Inserati se sprejemajo in velja trisopna vrsta

8 kr., če se tiska 1krat,

12 " " " " " 2 "

15 " " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija na Dunajski cesti št. 15 v Medijatorovi hiši, II. nadstropji.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je Florijanske ulice št. 44.

Izhaja po trikrat na teden, sicer v torek, četrtek in soboto.

Nekaj o novi Avstriji.

Zadnji čas so se avstrijski in inostranski listi mnogo pečali z Bosno, ki se imenuje tudi „nova Avstrija“. Pa žalibog, vsi listi so v tem edini, da avstrijska uprava v Bosni ni dobra. Dalmatinski poslanec Klaič je bil prvi, ki je grajal to upravo, češ, da avstrijski uradniki bolj Turke podpirajo, kakor kristjane. Zares čudna je bila avstrijska politika v Bosni. V imenu krščanstva in kolikor tolko tudi v imenu slovanstva se je dežela Turkom vzela, največ je teklo slovanske krvi, da se je Bosna osvobodila, bosanski in hercegovski kristjani, zlasti katoliki pod vodstvom župnika Mušiča, so dosti pripomogli, da se je delo srečno dogotalo. Veak človek bi bil mislil, da to pomeni osvobodjenje kristjanov v Bosni, da se bo Bosna vladala v krščanskem in slovanskem smislu. Toda prišlo je drugače. Avstrijskim državnikom je bilo od nekdanj vodilo, da se mora Slovan zatirati; in pa — da imata prvo besedo Nemec in Madjar. Tudi zdaj so Madjari uplivali tako, da se je kar mogoče na roke šlo turškim begom, kristjani pa so kakor pred tudi zdaj ostali tlačani begov; še vedno so v družinskem in državljanskem življenju nižje postavljeni kakor turški posestniki, pred katerimi se odkrivajo avstrijski uradniki, kakor pred gospodom — grajšakom. Nemci sicer turka ne spoštujejo toliko, pa tudi ti niso mogli svoje nature zatajiti; dasiravno niso tako v Turke zaljubljeni, kakor Madjari, storili so pa to, da so vpeljali v Bosni nemščino kot uradni jezik. Samo da morejo kje in kaj ponemčevati, pa so srečni. Kaki pa so nasledki tega? Ko je Bošnjak, ki se je pred krščanske vlade veselil, zdaj videl, da uradi poslujejo v tujem njemu ne-

razumljivem jeziku, kar še pod Turkom ni bilo; ko je videl, da je kristjan še zmirom tlačan Turkov, zgubil je vse veselje do avstrijske vlade, in zlasti pravoslavni so bolj ko kedaj začeli škiliti v Serbijo in Črnogoro. Celo nemški listi priznavajo, da bi bilo dobro, če bi se v Bosni vpeljal hrvaškosrbski uradni jezik, da bi ljudstvo ne čutilo, da je pod tujo vlado. Če že celo „Pester Lloyd“, stari prijatelj Turkov, priznava, da je uprava v Bosni slaba, potem moramo pač verjeti, da je res tako. Še huje pa se izražujejo angleški listi. Oni pravijo, če Avstrija ne more ljudstva srečnega in zadovoljnega storiti v Bosni, potem zgubi pravico do te dežele in tudi nima pravice, misliti na daljše korake proti Albaniji in Solunu.

Kdo je kriv, da se avstrijska uprava v Bosni tako enoglasno obsojuje? Nič drugega kakor naša notrajna politika, naš nesrečni dualizem in vedno preziranje slovanskega življa v Avstriji. Gospodstva v Bosni so se polastili Madjari in Nemci, in vendar bi bilo le naravno, da bi se dežela izročila v civilizacijo Hrvatov, in če bi ti vsega ne premogli, tudi Slovencem in Dalmatincem. Slovenci in Hrvatje so z Bošnjaki enega rodu, imajo srce za slovanske brate, umejo njih govor in njih želje, le ti bi zamogli red in pravico deliti Bošnjakom. Zemljiške razmere v Bosni naj bi se tako uravnale, da bi krščanski tlačani postali svobodni kmetje, uradovalo naj bi se vse po hrvaški, napravile naj bi se narodne šole, odprli naj bi se pa za Bosno poseben deželni zbor, in kmalo bi se tudi pravoslavni z Avstrijo sprijaznili. Delati pa bi se moralo tudi na to, da bi slovanski mohamedanci k naši krščanski veri prestopili. Njih prededi so k turški veri prestopili, da

so ohranili svoja posestva in še druga zvestih kristjanov nase potegnili, bilo je tako ravnanje hudobija in krivica; naj pa zdaj narobe k krščanski veri prestopijo in tako popravijo, kar so njih spredniki pregrešili. Avstrijska vlada pa, če sploh svojo nalogo za vero in za omiko umé, naj jim pot gladi in prestop po moči zlažuje. Tako si bo Avstrija priredila hvaležno ljudstvo, ter zveste državljane in tako tudi spolnila svojo nalogo v izhodnih deželah. Vredovalo in vradovalo naj bi se po pravem stanu po značaju ljudstva, po deželnih navadah (kolikor je sicer mogoče), ne pa po škodljivih pravilih še celo nam zopernega liberalizma in kmalo bi bilo v Bosni vse drugače v blagor Bošnjakom in cele Avstrije. Gotovo bi bilo nespametno in krivično božati mohamedanske bege, ki so krščanskemu ljudstvu skoz 400 let toliko krivic prizadejali in mu sčasoma vse pravice vzeli ter ga „rajo“ — sužnega storili. Zakaj se je neki vnela vstaja, če ne zato, da bi se tak prežalosten, nestrpljiv stan spremenil in zboljšal, ter tolika krivica zatrla? Da bi kristjani na vrh prišli, krivične turške bege pa ponižali? Če pa avstrijska vlada mohamedance gladi in boža, so se kristjani zastoj toliko borili za svojo svobodo? Če jim avstrijska vlada namest zdrave hrane po njih omiki, bolj prav neomiki, vsiljuje le puhli framaonski liberalizem, ktere ga bi se sami radi otresli, ker je nam in Avstriji v očitno pogubo, kaka hvaležnost, kaka ljubezin in vdanost do Avstrije se more in smé od vbzoh, zatiranih Bošnjakov pričakovati! Naj bi možje, ki imajo krmilo v rokah, dobro pomislili „blagor in gorje“, ki je od njih postopanja odvisen za Bosno in — Avstrijo!

Flavija.

Prizori kerščanskega življenja iz četrtega stoletja.

A. Hurel. Pred. Vilinski.

II.

A magno demissum nomen Julo.

(Dalje.)

Že takrat, kakor dandanes in vsak čas, je imela ta mladina z gorečnostjo do učenja zvezane še druge manj resne nagnjenosti. Pogosto je bilo videti, da so študentje tistega časa v druge bolj sloveče gimnazije prihruli, ali pa so memogredoči smelo vzdigovali zagrinjalo, ki je vhod zakrivalo. Celo krdelo takih prekucuhov (tako so jih imenovali, s čemur so se tudi ponašali) je drlo skupaj v pritaneje, tekalšča, amfiteatre in sodišča povsod sledi svojega drzovitega bitja za sabo puščaje. Na svoje gimnazije ta mladež tudi ni dosti gledala. Na vsak način motili so predavanje in malokdaj se je zgodilo, da ne bi se bil pred dohodom učiteljevim razlegal glasen smeh, ali pa da ne bi bili peli smešnice. Navadno so norce brili tako, da so z ve-

liko resnato prebirali oporoke kake osebnosti, ki so ji dali šaljivo ime — Marko Grunij Korokota Porceti — v kateri je ranjki, pod konzulatom Klibansta in Piperata, naročil morilec svojemu Magiru Koku, da izplača vrsto oporočil: svojemu očetu Verrinu Lardinu, trideset korcev ježic; svoji materi Veturini Skrafi, štirideset mer lakonskih luščin. Od svoje osebe je zapustil lase čevljarjem, uha gluhim, oči tatovom, jezik kramljačem, mišice borilcem, nogi lovcem itd. Kot priče so bili zdolej podpisani: Lukanik, Tergil, Nupciálík, Celsán, Lárdion, Ofélik itd. Pod takimi kaj malo olikanimi šaljivostmi so bile pa skrite pšice, ki so zadevale nesramno zalego ljudi, oporoke loveče in zapuščine si lasteče.

Še druge trope učencev se je nahajalo tu.

Eoi, leni tlakobruci, niso znali za drugo opravilo, kakor ves dan na trgu ali na sveti poti ledja premetavati, ali pa v tekalšču sem in tje dirjaje ob sapo prihajati, ali za žogarji hoditi na Martovo polje, ali po prodajalnicah iskati, pri mazačih in prerokovačih postaviti.

Drugi so bili še bolj eurovega vedenja. Te je bilo videti zvečer na sumljivih, ne kaj

poštenih krajih po krčmah plazee, kjer so se stekali pomorščaki, slabo ženstvo, klatači, ubegli sužnji, zagrebavci, beraški duhovniki poganskih boginj.

Drugi boljega ukusa pridruževali so se plemenitaškim shodom, kjer se je navdušeno pohvala ploskala, če so mimiki se pačili, ali pa če so ženske, toliko da ne gole, dolgih las, z voščeno krinko na obrazu nespodobno se spakovale.

Še drugi, kroja pravi junaki, plemenitaški odraselki Panse ali Holkonija, so se postavljali pod stebriščem Livije, pripovedujoči si z avgurskim pomežkovanjem državne skritosti in mične novice, ki so jim kdaj na uho prišle iz Germanije ali Galije, od Sarmatov ali Dačanov. Njih vsakdanja skrb je bila, da so olepotičkali svojo zunanost. Potrebno kakor življenje je bilo rezanje las in brade, razlasenje, kodranje, odišavljenje. Nosili so umetno oglavje, pobarvane v sak povite lase, do petá sezajočo tuniko, bogato, zlatotkano obleko. Ogledalo se nikdar ni od njih ločilo, vsak trenutek, pri vsakem stopaju so ogledovali svoj ničev, nepomenljiv obraz. Pri vseh zbilih v dirjališču

Na delo!

Da naši bralci natančneje vedó, kakošen je omenjeni „Času primeren predlog“ in ker gosp. pisatelj sam želi, naj tú sledí ves članek. Glasi se tako-le:

Mi Slovenci spoznavamo svoj žalostni položaj in hrepenimo po boljši bodočnosti. Da se ta prikaže, se trudimo, pa kljub temu ni viditi velikega napredka. Kje tiči vzrok? Edino le v tem, ker si nismo ustvarili zdrave podlage za svojo narodno delo. Nam je treba ustanoviti si materialno blagostanje in ga ohraniti. Revno ljudstvo ni sposobno za višje čute in misli, revno ljudstvo ne more postati političen faktor. Tist izmed nas bo največji narodov dobrotnik, tistega ime se bo po vsej pravici najbolj slavilo, kateri nas privede do blagostanja. Da se to zgodi, je treba naše zanemarjeno kmetijstvo in še malo razvito obrtnijo vzdigniti in kreditne razmere poboljšati, treba je na to gledati, da postane naše ljudstvo delavno in varčno. Našim voditeljem naj bo od zdaj naprej to vprašanje najglavnejša točka njih programa. Marsikdo poreče: Lepa je ta ideja, a kako jo izpeljati. Vse se more, če se hoče in mi Slovenci moramo hoteti, ker hočemo častno živeti. Za uresničenje tega vprašanja je treba treznih in tehtnih pogovorov. Najbolj primerni čas za tako posvetovanje bi bil zdaj meseca septembra v Ljubljani, kjer se deželni poslanci snidejo. Naj se za zdaj osnuje odbor za Kranjsko, ta naj izdela program in naj potem povabi v posvetovanje državne in deželne poslance, častito duhovščino, advokate, notarje in sodnike, župane in učitelje, posestnike, trgovce in obrtnike. Vsak, kdor se tega shoda udeleži, naj doma globoko preiskuje uzroke naše revščine in naj potem nesvetuje pripomočke, s katerimi se siromaštvo odstrani. Zbor takih mož naj napravi zdrav in krepak sklep, in naj potem odločno na to dela, da se želja dejansko uresniči domovini v prid in korist. Notranji glas mi pravi, da bo to delo imelo blagodejen uspeh za našo domovino, ako se mirno pa moško lotimo tega svetega opravila. Prepričan sem, da nas bode podpirala slavna vlada v tem podjetju na vsak mogoč način.

Nas Slovence morale jedna večno resnična ideja navdajati in da se ta uresniči, moramo svoje moči kon-

centrovati in ne cepiti. Na dan shoda moramo se torej odločiti za velik, dobro uredovan političen dnevnik in le za jeden lepoznavski list, moramo se potegniti za „Slovenskega Pravnika“ in razgovarjati se o narodnem domu v Ljubljani, katerega prav živo potrebujemo.

Odbor naj skrbi ta dan za dostojno veselico, katere čisti dohodek naj se izlije v Jurčičevo ustanovo.

Slovenci! pokažimo, da znamo vse pozabiti, kadar gre za blagor domovine.

Slovenci! dokažimo, da smo in da hočemo častno živeti.

Slovenci! vcepimo kmetu up v boljšo bodočnost v srce, da nam ne obupa.

Kdo izpregovori prvo besedo o tem nasvetu? — G.

Politični pregled.

V Ljubljani 24. avgusta.

Avstrijske dežele.

Pivovar Fritsch iz Schönpriesena med nemškimi Pemci piše v „Morgenpost“, da so **Herbst** in njegovi ustavoverni pristaši na nemškem Pemskeem že ves upliv zgubili, da zmaga pri volitvah le vsled velicega pritiska takih ljudi, ki pobirajo drobtinice, katere od ustavoverne mize padajo, da pa neodvisni možje ne marajo ne za Herbstu ne za druge liberalne nemške poslance, ter da že komaj čakajo, da bi kdo prišel in bi jih te more odrešil. Pismo pravi na konec: „Herbstova stranka je tisti Judež, ki je nemški narod v Avstriji za 30 srebrnikov prodal, in če hočejo res Nemce na križ pribiti, kar pa ne verjamem, — potem jih ustavoverci ne bodo rešili.“

Vnanje države.

Zadnje nedeljo so se vršile volitve za **francozko** narodno zbornico. Voljenih je 279 republikancev, 39 pa nasprotnalcev, t. j. monarhistov ali pa radikalcev, (komunistov in takih). V 46 okrajih bo treba nove volitve. Izid volitev se mora imenovati zmaga zmernih republikancev; zgubili so mnogo tal tako bonapartisti in legitimisti, kakor tudi radikalci.

Poslednji so se ljudem zamerili s svojimi pretiranimi novotarijami; bonapartistična stranka vidno razpada, odkar je bil princ Napoleon

med Culukafri ubit, za „rudečega princa“ (Jerome Napoleon) pa nihče ne mara, ker je tako breznačajen, prej je bil brezverec, radikalec in hud republikanec, ter se je hotel tako povzdigniti na ramah pariške druhali; ko je pa videl, da brezverci za Napoleonide ne marajo, začel se je laskati katolikom, pa tudi brez uspeha. Kralj burbonski Henrik V. pa si za to ne more prijateljev pridobiti, ker hoče ljudske pravice precej skrbeti. Legitimisti živé v krivem nazoru, da mora vsak katolik že iz verskih razlogov biti privrženec burbonskih kraljev. Rimska stolica pa je, kakor smo mi že prej trdili, da bo, nedavno izrekla, da katoliška vera ni navezana na nobeno vladno sistemo, ona lahko tudi z republiko v miru in slogi živi, kakor imamo izgled v ameriških republikah. Francoski katoliki toraj nikakor niso po svoji vesti zavezani, glasovati za kralja Henrika, in kakor volitve kažejo, tega tudi niso storili. Da so pa tudi brezverski radikalci mnogo sedežev zgubili, to je za francosko vlado opomin, da je ljudstvo že sito ščuvanja na vero in duhovščino, da hoče sicer republikansko svobodo, da pa zametuje one kričače, ki hočejo v imenu svobode katoliški cerkvi silo delati, ter s tem državi le sitnosti napravljati pri drugih vladah. Ne rečemo, da je s temi volitvami vse upanje kralja Henrika pokončano. Ako bo republika modro in pravično vladala, bo se ohranila, ako pa strastnim in brezverskim liberalcem krmilo izroči, bode se ljudstvo še bolj stran obrnilo od liberalne stranke, in kakor je zdaj na cedilu pustilo radikalce, tako zna prihodnjič tudi republikance sploh, če ne bodo hoteli prave svobode tako umeti, kakor Amerikanci, ki vsaki veri prostost pusté.

Poznejše poročilo o **francoskih volitvah** pové: v 548 okrajih je voljenih 483 poslancev, 65 volitev še ni končanih. Voljenih je 398 republikancev, 85 legitimistov in bonapartistov. Republikanci se razdelé v levo središče 41, levica 159, republikanska zveza 170 in skrajna levica 28 poslancev. Republikanci so si na novo pridobili 45 sedežev, in sicer so jih vzeli monarhistom, bonapartistom in radikalcem.

V resnici velikanske ideje ima **nemški** kancelar Bizmark. On hoče socializem s tem pobiti in odstraniti, da sam skuša izpolnovati

bili so jedro, delali stave, spleтали kovarstva, povsod imeli odločno besedo, bili so predhodniki lahkega, nebrzdanega življenja.

Zraven teh in med njimi je mrgolelo takrat, kakor vsak čas, dokaj prepirlavnih in razsajavnih študentov, ki so bili tega prepričanja, da morajo hrup delati ali iz prirojenosti ali iz razposajenosti. Ostri sodniki vsega, kar se je zgodilo ali ne, skušali so ljudi in stvari ogrditi. Kvěstor, censor, pretor, konzul, celo cesar je tarčo držal, da so v njega metali zasrambo. Zabavljive pesmi se jim nikdar niso posušile; grizóči spevi napadali so vsakoršne osebe in stanove.

Če odstranimo te nevrednosti, trhlo suhljad, je ostala vendar še precejšna kopa resnih, marljivih, vedolželjnih študentov.

Med temi se je posebno odlikoval neki mlad panonec ali dalmatinec, ki je bil rojen na meji obeh okrajin, med mestima, ki sta le petdeset stadijev vsaksebi, med Emono in Oglejem.

Evsebij se je imenoval. Njegova rodovina je spadala k tistim mestjanom, ki so se merili z boljarji po veljavi in premožnosti. Ni

bil zastoj ponositi na sijajnost očetove hiše in v Rimu je živel razsipno, kakor sin senatorjev. S pretorjevskimi avotami si je bil napravil knjižnico. Takrat še ni imel celih trindvajset let; toda njegova možka in blaga lepota, njegova telesna jakost, posebno pa njegova duševna odločnost in lepo razmerjene zmožnosti dajale so mu več priletnosti, ali če hočemo, manj mladosti. Njegovi prijatelji so z njim občevali v zaupni spoštljivosti. Ne da bi hotel, postal je njih svetovalec, vodnik, učitelj. Morda so čutili sami njegovo vznesenost bolj, kakor so jo priznati in trpeti hoteli.

Kakor mu je bil značaj vzvišen, tako mu je bila nadarjenost velika. Odkritosrčnost bila mu je tako neskaljena, kakor krepkost duha nespodkopljiva. Velik in obsežen je bil trud pri vajah duha, a ne manj čudovita je bila vstrajnost in nepopustljivost pri učenju. Znanje, ki si ga je Evsebij prisvojil, bi učenca naših dni po pravici ostrašilo. Ob tistem času in z ravno tistim uspehom se je učil slovnice pri tedaj slovečem Donatu, govorništva pri Viktorinu, krasorečja pri Atiju Patěri, prava pod Fabricijem, modroslovja pod Delfidijem. Poznan

mu je bil isagog Porfirijev, predstavljal je Plotinove eneade, razlagal komentare Aleksandra ofrodiskega. Dobro je poznal dela Platonova, Diogenova, Klitomahova, Karneadova in Posidonijeve. Videti ga je bilo, kako pozorno da je spremljal razprave o javnih zadevah, kako željno da je poslušal v sodiščih zatožene in branivne govore.

Skupno in skrbljivo se je razgovarjal s prijatelji, Bonósom Lofronijem itd. — o državi, o pravu, o slovesnosti, o zgodovini in modroslovju. Take vaje so mu bile jako ljube. Rad se je spominjal še v starih dneh, kako da je počesanih las v togi pred kakim rétorjem ta ali uni stavek razpravljaj in če mu je nasprotnik zaklical: saj nič ne poveš, da ne bi že povedano bilo, kako da je veselosten odvernil: bes ga lopi, ki je že moje misli raznesel.

Kakor so se shajali ali v gimnasiju, ali na vertu, ali pod stebričevjem ali poleg Apijeve ceste med sabo kaj razpravljajoči, imeli so je ali za Platonovce, Sokratovce, Zenonovce ali pa Aristotelovce. Pa nobeden ni bil popolnoma za enega teh modrijanov. V

opravičene težnje socialistov. On vé, da vsa nezadovoljnost revnega ljudstva izbaja iz negotovosti življenja, kedar revež zboli ali star postane, hoče zato napraviti tako državno blaginico, iz ktere bi vsi stari in onemogli delavci pokojnino vlekli. Tudi revež se bo namreč pomiril, ako vidi, da je za starost preskrbljen, da ne bo kruba stradal, kadar ne bo več delati zamogel; ob enem bodo vsi taki navezani na državo, ktera jim bo pokojnino plačevala, in po pregovoru „kogar kruh ješ, tega pesem poješ“ bodo taki delavni stanovi potegnili z vlado in socialnim hujšakem hrbet obrnili. Zavolj tega in enakih predlogov očitajo liberalci Bizmarku, da je on sam že socialist postal, ker izpolnjuje po svoje socialistične zahteve, on pa jim odgovarja, da je to le „praktično krščanstvo“. V resnici je to praktično krščanstvo, ljubiti svojega bližnjega, in če se Bizmark po tem ravna, je le hvale vredno, saj smo že večkrat omenili, da so nekatere socialistične terjatve opravičene, in če Bizmark s tem utrdi državo, ako socializmom nekoliko naproti pride, kaže s tem, da je dober državnik, naj mu potem že očitajo krščanstvo ali pa socializem.

Tudi angleški lordi so se čutili prisiljene, za revno ljudstvo nekaj storiti, sprejeli so namreč Gladstonovo irsko postavo, s katero bo Irceem mnogo olajšano življenje. Dozdaj je bil namreč irski najemuik čisto brezpraven, grajščak mu je naložil najemščino, kakor visoko je hotel, in ga je tudi lahko spodil, kadar je hotel. Če je najemuik na posestvu še toliko popravil, še toliko novih njiv naredil, novih sadnih dreves nasadil, ni dobil za to nobene odškodnine. Odslej, po novi postavi, kakor jo je naredil zares liberalni minister Gladstone, pa se bo pogodba za najemščino naredila vselej za 15 let, tako da grajščak najemuika pred petnajstimi leti ne bo mogel pregnati. Med tem časom pa najemuik posestvo ali bolje svojo najemščino lahko drugemu v najem dá, ter se lahko pusti odškodovati za vse poprave in zboljšave na posestvu. Ako bi pa grajščak previsoko najemščino zahteval, sme se najemuik pri sodnji pritožiti; če bi se grajščak in najemuik ne mogla pogoditi, določuje sodnja visokost najemščine. Tudi določuje postava, da bo vlada podpore dajale

1.) za izseljence, t. j. take, ki se hočejo izseliti v Ameriko, 2.) za zboljšavo pustega sveta, 3.) za ustanovo malih posestnikov, t. j. takim najemuikom, ki bodo hoteli posestvo od grajšaka kupiti, bode vlada na roke šla, da jim nakup olajša, bodisi z denarno pomočjo, bodisi da se plačevanje razdeli na obroke. Dozdaj pa Irci niti pravice niso imeli, zemljišč kupovati. Čeravno ta postava še ne zadovolji vse težnje Ircev, vendar mora biti po tem razjasnilu vsakemu očitno, da so Irci zdaj veliko na boljem. Upati je toraj, da se bo zdaj razburjenost po „zelenem otoku“ podela.

Domače novice.

V Ljubljani, 25. avgusta.

(Radostno sporočilo.) Na vprašanje mnogih častilcev gospoda viteza Schneida-Treuenfeldskega, ki že par tednov s svojo rodovino biva na svoji grajščini na Zapricah poleg Kamnika, radostni poročamo, da se zdravje njegovo prav veselo boljša, vendar si mora visokospoštovani gospod še nekoliko časa zelo potrebnega počitka privošiti pod milim nebom naše in njegove sedanje domovine, kateri je z dušo in telesom naklonjen.

(Javna zahvala.) Podpisani odbor društva „Sokola“ šteje si v čast, gosp. županu iz Borovnice, slavnemu ondašnjemu národnemu bralnemu društvu za prijazno vabilo k svečanosti blagoslovljenja društvene zastave v nedeljo 21. dne t. m. in vrlim Borovničanjem sploh za bratski sprejem pri prihodu našega društva v Borovnico izrekati po tem potu svojo najiskrenejšo zahvalo; sosebno pa si smatramo v dolžnost, zahvaljevati se gospodu župniku jubilarju Antonu Jugovici za njega gostoljubnost, kojo nam je blagovolil izkazati ter iskrenim domoljubkam Borovniškim za krasni laborovence s trobojnico, s katerim so blagovolile pri tej priliki venčati našo zastavo. Borovnica in nje prebivalci ostali nam bodo v dobrem spominu; 21. dan t. m. pa si zabilježimo kot nepozabljivega v naša srca. Tedaj še enkrat Vam vsem skupaj presrečna hvala. Delajmo skupno v prosep národa našega, kar storiti je tudi vsih dolžnost, in dosegli bodemo, česar žilimo. — V to svrhu kličemo Vam tedaj: Živeli! Slava gospodu župniku Ant. Jugovici!

cesarske palače, da se je posadila na prestol Konstantinov.

Nekaj posebno je Evsebij občudoval na novi veri in to je vzbujalo njegovo pozornost. To je bilo znamenje vsestranskega prenovljenja, nove stvaritve, ki je lastno edino le njej, ker vsak dan v svojih obrednih molitvah ponavlja: pošlji svojega duha in prestvarjeno bode; običje zemlje boš obnovil. Te besede, ktere ni samo brai, ampak tudi globoko v srcu občutil, so se mu zdele, da izražujejo nadnaturno moč te vere, ki je vse kroge življenja premnila in ves družbinski red.

Te premene, posebno pa tisti, ki se tičejo družine, ker ona je podlaga človeške družbe, to preoblikovanje je naredilo v njem prav globok utis.

Družina je imela v davnosti pač eno glavo in razne ude, a nikake enote; ni bila telo samo za-se. Vsaka priložnost, že sama skušnjava nepristojne pravice izvrševati, je bila zadostna, da se družba razveže. Zapodena žena ni bila več mati svojih otrok in otroci so spoznali v svojem očetu človeka, ki je bil zmožen, da njih rojstvo onečasti. (Dalje prih.)

vicul Živeli rodoljubi Borovniški! Živile Borovniške Slovenke!

V Ljubljani 23. dne avgusta 1881.

Odbor „Sokola.“

Tej zahvali se pridružijo s polnim srcem tudi člani čitalniškega pevskega zbora.

Pevski odbor.

(Odlikovanje.) 23. avgusta je bil po slovesni sv. maši v. č. gospej prednici bar. Gabrieli Lazarini podeljen zlati red s krono za zasluge. Lepo priznanje, ktero glasno govori o vsestranskem delovanji usmiljenih sester in cele Vincencijeve družbe!

(Češko narodno gledišče in Slovenci.) V „Politiki“ beremo oklic nekega našega rojaka na Slovence, da bi tudi ti kaj pomogli pri zidanju češkega narodnega gledišča. V resnici bi se spodobilo, ko bi tudi Slovenci vsaj nekaj malega dali v ta namen, samo da pokažejo svojo dobro voljo. Še Poljaki, ki toliko časa niso hoteli nič slišati o Slovanstvu, se zelo zanimajo za to gledišče; mestni zbor v Levovu je dovolil v ta namen 1000 gl., poljski listi nabirajo za češko glédišče. Tudi Srbi in Rusi se živo zanimajo za to stvar, samo Slovenci so kar tihi. Mi sicer poznamo tiho sočutje naših rojakov za nesrečo, ki je Čehe zadela, vemo tudi, da revni Slovenci ne morejo dosti dati, pa treba je vsaj dobro voljo pokazati, da se ne bo stvar narobe sodila. Mi toraj pozivljemo naše rojake, naj kaj darujejo za češko narodno gledišče, saj je slovanska stvar, slovanska čast je engazirana, ne samo češka. Pomisliti moramo na dalje, da so češki poslanci na Dunaji še vedno naše zahteve podpirali, in to podporo bomo potrebovali še naprej. Nehvaležno in nespametno bi toraj bilo, Čehom se zameriti ali dopustiti, da se dozdaj tako srčne razmere med obema sorodnima plemenoma ohladé. To je uzroka dovolj, da se tudi na Slovenskem začne nabirati za češko narodno gledišče. Administracija „Slovenca“ bo blagovoljne darove rada sprejemala, v listu izkazala in na določeno mesto odposlala.

(Nujen predlog v prevdarek gg. mestnim odbornikom.) Malo je ulic v Ljubljani, po kterih bi bilo toliko prometa, pa malo je tudi tako ozkih ulic, kakor so zgornje rožne ulice med farovžem sv. Jakoba in med gostilno „pri Franci“. Vozovi se tam neprestano premikajo, pa le s težavo ogibljejo drug drugega. Čudno je, da se že davno ni zgodila kaka nesreča. Še pešci so tam v vedni nevarnosti, da jih kak voz na steno ne pritisne. Zidovi so na obeh straneh že vsi oguljeni. Od sile potrebno je, da se ta ulica razširi, naj že stane, kolikor hoče. Ali se hoče rajši počakati, da se kaka velika nesreča zgodi? Bolje, da se jej v okom pride!

(Knaflcve ulice), nekda tako zapuščene, postale bodo v kratkem ene najlepših ulic v mestu. Prizidanje poštné in Kozlerjeve hiše bo kmalo gotovo, Gariboldijeva nova hiša pa se tudi hitro dela. Kozlerjev vrt, nova hranilnica in druge velike hiše takozvane „nove Ljubljane“ lepšajo te ulice, samo zid med pošto in novo Gariboldijevo hišo jih še pači.

Razne reči.

— Strela je vdarila v noči 9—10. t. m. v zvonik pri sv. Ani v vinski gorici Št. Mavru na Dolenjskem. Poškodovana je zvonikovo streho, uro in v cerkvi oba mala oltarja. Vsled huđega udarca je na desni strani zid počil. Cerkev je bila zavarovana. Cenilna komisija, ki je prišla škodo ogledat, je 300 gl. škode cenila. Pa verjetno je, kakor se sploh govori, da je škoda tudi še več.

tadajnih sostavah je en uk drugega odrival, ena misel drugo — mešanica, ki je kazala, da tudi človeštvo prehaja iz enega stanja v drugo.

Eusebija so pa najbolj zanimala verske stvari. Verska prašanja so se vedno bolj razjasnovala. Poganstvo je bilo od višjih krogov zapuščano, a kristjanstvo sprejemano. Med obema je stala platonska šola, ki je obodvoje hotela v eno stopiti. Poleg tega je tudi še arijanska krivovera podpore nahajala. Tedajna družba človeška je bila neodločna in kakor iz sebe, da ni vedela, ali se iz razvalin sedanjega sveta kdaj porodi nov svet. Zibala se je med trinoštvo in sladkim jarmom evangelja. Če je pa kristjanstvo najlepše upanje dajalo, si je pa po drugi strani mnogo sovraštva in obrekovanja nakopalo. Ravno to nasprotje pa je Eusebija mikalo. Še to moramo pristaviti. S svojo lepoto, s svojim veseljem in globoko resnim značajem — da je bilo kristjanstvo pripravno navdušiti smelo a bogato obdarjeno mladost, ki le za novo gori, obstoječe pa nerada prenaša. Pa tudi zares je bil prevrat velikansk, ki ga je storila nova vera, bodi v življenji, mišljenji in drugih okolnostih. Vzrasla je iz naročja zemlje in stopila na krvavo boršče amfiteatrov, od ondudaj je prodirala v

